

довкілля, стримує духовний розвиток нації, а відповідно економічний та соціальний прогрес рідної країни.

Ми, українці є сильною нацією, адже зуміли зберегти мову, пронести її крізь усі заборони, гоніння та лихоліття. І зараз, ми маємо ще більше оберігати рідну мову, дбати про її подальший розвиток і піднесення. Адже мова, без перебільшення, є фундаментом нації.

Від кожного з нас залежить доля української мови, її майбутнє у країні та світі. Вивчаємо ж та правильно вживаємо нашу рідну мову, вичищаємо її від слів-паразитів, що забруднюють та спотворюють красу української мови. Таким чином ми стаємо творцями своєї нації та її майбутнього.

Бібліографічні посилання:

1.Іван Огієнко (Митрополит Іларіон) Історія української літературної мови / Упоряд., авт. іст.-біогр. нарису та приміт. М. С. Тимошик. — К.: Наша культура і наука, 2001. — 440 с., іл. (Видавничий проект Фундації імені митрополита Іларіона (Огієнка) "Запізніле вороття").

2.Левченко Т. Мова і духовність нації// Українська мова і література в школі. - 2003. - № 5. - С. 67-69

3.Скільський Д. Українська мова-духовна основа української нації // Визвольний шлях. - 2001. - № 9. - С. 38-43

Карпенко В. О.

здобувач вищої освіти 1 курсу

Науковий керівник – Клименова О. М.

доцент

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

МЕДІАОСВІТА ТА МЕДІАВПЛИВИ НА АУДИТОРІЮ

В наші дні медіаосвіта набуває значної популярності. Становлення медіаосвіти пов'язують із діяльністю ЮНЕСКО, так як уперше термін було вжито на спільному засіданні представників ЮНЕСКО й Міжнародної ради з кіно та телебачення в 1973 році. Зокрема, у прийнятих документах зазначалося, що медіаосвіта – це навчання теорії та практики опанування сучасними мас-медіа (друкованими, графічними, звуковими, візуальними тощо) і різними технологіями. Сучасні педагоги поступово відмовляються від повного керування процесом навчання, де учень - об'єкт впливу, й спрямовується до системи стимулювання самостійної пізнавальної діяльності, а також створення умов для творчості та співробітництва. Тому медіаосвітні процеси в більшості національних освітніх систем інтенсивно виявляють себе.

Усвідомлюючи всю масштабність й актуальність цього питання, у межах публікації зупинимось та зробимо акцент на попередніх працях та роботах різних науковців. Так, найавторитетнішими являються праці Л. Майстермана як медіапедагога та теоретика медіа. Вчений визначав такі

чинники важливості використання медіаосвітніх технологій: а) насиченість сучасного суспільства засобами масової інформації; б) ідеологічний вплив медіа на аудиторію; в) інтенсивність проникнення медіа у процеси демократизації суспільного життя; г) зростання значення візуальних засобів комунікації в різних сферах; ґ) прогностичність освіти як її основна цінність, тощо. Інший педагог, О. Федоров акцентує свою увагу на те, що в останні десятиліття вчений світ надає перевагу морально-демократичному чиннику медіаосвіти, так як це зближує різні наукові концепції медіаосвіти з поняттям інформаційної культури людини та навіть самої культури як природи людини.

Впровадження медіаосвіти в Україні має на меті сприяння розбудові ефективної функціональної системи медіаосвіти для того, щоб забезпечити всебічну підготовку молоді до безпечної та правильної взаємодії із сучасною системою медіа, а також сформувати в ній грамотність, компетентність і обізнаність відповідно до їх сфери діяльності. На жаль, нестача ресурсів і небажання держави брати участь у запровадженні медіаосвіти перешкоджають існуванню її як окремої дисципліни. Тому, найоптимальнішим варіантом вирішення цієї проблеми могла б стати інтеграція, а саме залучення елементів мас-медіа у вже існуючі дисципліни, такі як : інформатика, українська мова та література, зарубіжна література , математика та інші предмети. У ході інтеграції ці елементи будуть відігравати ключову роль для підготовки учнів чи студентів до засвоєння окремої дисципліни, а також ці елементи будуть давати змогу вчителям трохи відпочити та забути про свої постійні обов'язки та клопоти.

Але й не завжди медіаосвіта стоїть на крок уперед, іноді вона може спричинити проблеми і негативні наслідки. Як доказ цього проведено невелике дослідження, метою якого є змога оцінити ефективність і досвід упровадження медіаосвіти на теренах України. Дослідження проводилось двома методами: перший з яких - опитування вчителів, а другий - дискусії з учнями.

- 21 з 27 опитаних вчителів зауважили, що медіаосвіта – ключова складова занять та без засобів мас-медіа заняття проводяться лише в усному характері. Інші ж стверджують що медіаосвіта перспективна, але все ж таки надають перевагу усному та письмовому опитуванням.
- Вчителі використовують підручники творчо, обираючи лише цікаві учням теми.
- Учні ж, які користуються засобами мас-медіа, задоволені та визнають користь цих засобів.

Результатом дослідження стали деякі критерії та потреби вчителів, а саме : вони потребують більш інтенсивного обміну досвідом; використання потенціалу для подальшого розвитку медіаосвіти.

Отже, можна зробити висновок, що медіаосвіта відіграє ключову роль в сьогочасній системі навчання, але є деякі недоліки. Тому, потрібно акцентувати свою увагу на подальшому розвитку цієї сфери, а також треба не

забувати про формування медійної культури у викладачів та педагогів. На наше переконання, саме це може стати ключовим етапом для їхньої діяльності, а також бути перспективною мотивацією.

Бібліографічні посилання:

1. Дем'яненко О.О. Медіаосвіта в сучасній школі / О.О.Дем'яненко // Всесвітня література в школах України. – 2016. – №6. – 367 с.
2. Федоров А.В. Медиаобразование : вчера и сегодня / А.В.Федоров. – М. : Изд-во МОО ВПП ЮНЕСКО "Информация для всех", 2009. – 234 с.
3. Федоров А.В. Развитие медиакомпетентности и критического мышления студентов педагогического вуза / А.В.Федоров. – М. : Изд-во МОО ВПП ЮНЕСКО "Информация для всех", 2007. – 616 с.

Кирьянова В. О.

здобувач вищої освіти III курсу

Науковий керівник – Нагорна Ю. А.

старший викладач

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПРОФЕСІЙНЕ МОВЛЕННЯ МАЙБУТНІХ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

З розвитком українського суспільства значно посилилась роль працівників правоохоронних органів, адже, саме вони покликані на захист і забезпечення прав і свобод громадян, а найголовніше вести постійну боротьбу зі злочинністю. В сучасних умовах для працівників правоохоронних органів особливого значення набуває професійно-психологічна підготовленість, як вже діючих працівників так і майбутніх працівників правоохоронних органів, яким з кожним роком все частіше доводиться діяти в складних, екстремальних умовах, пов'язаних із необхідністю прискороного прийняття рішень, затриманням правопорушників та злочинців, збереженням життя людей та власного життя. У зв'язку з цим для майбутніх працівників правоохоронних органів в університетах приділяється особлива увага вдосконаленню професійної підготовки, формування у майбутніх працівників професійної культури та мовленнєвої культури зокрема [1].

Надзвичайно гостро на сьогодні постало питання підвищення якості освіти, зокрема оволодіння такими базовими науками, як культура мови, риторика, культура ділового мовлення. Сумлінне ставлення до оволодіння цими класичними науками створює міцний підмурівок професіоналізму не лише політика чи вчителя, а й правника, юриста. У державних правничих закладах значна увага приділяється формуванню мовної особистості кожного студента чи курсанта. У навчальну програму введено такі гуманітарні